

Medlem mente, at det var en Uregelmæssighed, at Loven indeholdt Bestemmelser, hvorefter Indenrigsministeren kunde optræde paa Interessenternes Vegne, naar der var Tale om at kræve Bestyrelsen til Ansvar, er det, fordi man frygter for at komme i den Forlegenhed, at der ikke er Nogen, der egentlig kan kalde Bestyrelsen til Ansvar. Det maa nemlig bemærkes, at Sparerne ikke have nogen Repræsentation, og det er meget tvivlsomt, om en enkelt Sparer for sit Bedkommende kan fremkomme med en saadan Fordring paa Erstatning hos Bestyrelsen, og om der i det Hele er nogen anden Repræsentant for Sparerne, naar de tilsidst komme og ville have et samlet Ansvar gjort gjældende, end Indenrigsministeren. Derfor har man troet i dette Tilfælde at maatte give Indenrigsministeren en Bemyndigelse, som ikke kan hente sin Grund i noget Andet end Hensigtsmæssighedshensyn.

Det ærede Medlem for 4de Kreds (Fallefen) mente først, at 3—5 Bestyrere maatte være tilstrækkelig, og det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høslø) har udtalt en lignende Formening. Naar vi i Overensstemmelse med, hvad Sparekassekommissionen har foreslaaet, har sat Antallet som i Lovforslaget navn, er det, fordi vi have troet, at der var nogen større Betryggelse i en noget fyldigere Bestyrelse end i en Bestyrelse, der bestaar af færre Medlemmer, og derhos fordi Noget af det, man tilsigter gennem Loven, er en billigere Bestyrelse, at egentlig talt kun Funktionærerne skulle have Betaling, medens Bestyrelsens Medlemmer skulle gjøre Arbeidet honoris causa, og da efter vor Formening Fordringen til en paalidelig og sikker Bestyrelse maatte medføre, at hver Forretningsdag eet eller to, men mindst eet af Bestyrelsens Medlemmer maa være til Stede, vil det være et meget byrdefuldt, ulønnet Arbejde, naar Sparekassbestyrelsen ikke bestaar af saa mange Medlemmer, at der kunde være Leilighed til kun en Gang imellem at skulle udføre Arbeidet og ikke hver eller hver anden Dag, at skulle møde. Naar det ærede Medlem — og deri blev han bifaaet af det samme ærede Medlem, som jeg nævnte nylig — mente, at det ikke var heldigt, at der ved Anbringelsen af Sparekassens Midler i faste Giendomme betinges et aarligt Afdrag af $\frac{1}{2}$ pCt., kunne Meningerne derom være noget forskellige. Man har sat Bestemmelsen ind i Lovforslaget, fordi man i det Hele taget troede at burde støtte Bestyrerne for at gjøre Kapitalen ikke altsor hvilende, men mere cirkulerende, og fordi det er almindelig antaget, at det er i Sparekassernes velforstaaede Interesse, at saadanne Laan afdrages med $\frac{1}{2}$ pCt. eller et andet bestemt aarligt Afdrag, fordi den halve pCt. i Reglen vil indkomme paa Liden, hvor det er sandsynligt, at Sparekasserne have ret god Anvendelse for rigeligere Indskud end sædvanligt. Det er de Grunde, som have ledet os

til at optage denne Bestemmelse. — Det ærede Medlems Forslag med Hensyn til Reserverfonden, at den skulde reduceres til 9 i Stedet for til 10 pCt., har jo, hvad Reserverfondens Størrelse angaar, ikke saa overmaade Meget at betyde. Det er meget vanskeligt at sige i dette Dieblit, om man bør have Reserverfonden paa 9 eller 10 pCt. af Indskuddenes Størrelse. En Ting er sikker, at det er nødvendigt at have en nogenlunde tilstrækkelig Reserverfond. Det maa jo erindres, at det er den eneste Garanti, der kan ydes Sparerne eller Interessenterne foruden den, der ligger i en paalidelig og indsigtsfuld Bestyrelse. Dersom der ved en saadan Sparekasse uagtet al Forsigtighed og en samvittighedsfuld Førelse af Forretningerne skulde — hvad der jo kan ske — indtræffe et Uheld ved usformodet Nedgang af de Papirer, hvori den har anbragt sine Midler, eller paa anden Maade, dersom der, som sagt, skulde indtræde et usformodet Tab, saa har Sparekassen ikke Noget at staa imod med, hvis den ikke har en nogenlunde tilstrækkelig Reserverfond. Derfor have baade Sparekassekommissionen og Regjeringen været enige om at maatte forlange en tilstrækkelig Reserverfond, og man er bleven enig om at sette 10 pCt. som det, der var det Duffelige. Jeg indrømmer gjerne, at det kan være en meget smuk Tanke at fordele Sparekassernes Overskud til de smaa Sparerne, og jeg sympathiserer i en vis Henseende med den, men jeg ser ikke nogen som helst Grund til i saa Henseende at gjøre Forskjel mellem store og smaa Sparerne. Ingen af dem har nogen Ret til at forlange, hvad der af Sparekassen kan henlægges til Reserverfonden, de have kun Ret til at forlange, hvad der kontraktmæssigt er betinget som deres Rente, de ere gaaede ind paa den Betingelse, at de skulle have denne Rente uden nogetsom helst Hensyn til det Overskud, som maatte komme tilfiede ud over, hvad der er fornovent til Administrationsomkostninger, Betalingen af Renter af Kapitalen osv. Hvorfor nu de smaa Sparerne skulde have en større Ret til at faae Andel i Overskudet end de store, veed jeg ikke, og hvorfor de Sparerne, som maaske for eet eller to Aar siden ere komne ind i Sparekassen, skulle have en anden Ret end de, der ere traadte ind for længere Tid siden, og som ogsaa have bidraget til Opsamling af en Reserverfond, forstaaar jeg heller ikke. Det ligger maaske Noget deri, at jeg ikke fuldt har gennemskuet det ærede Medlems Mening, men jeg er enig med det ærede Medlem fra Odense (W. Petersen) i, at det vil blive meget vanskeligt at føre dette Regnskab udenfor det øvrige, og hele Sagen ligger desuden uden for Sparekassens Formaal. Dersom det en Gang skulde komme dertil, at man fik en Reserverfond, der gif over 10 eller 9 pCt., hvis det Sidste, hvad jeg ikke haaber, skulde blive indsat, saa at man kunde anvende Sparekassernes overskydende Midler, saa tror jeg, at man gjorde meget bedre i at anvende